

Kibir, Bir Hastalıktır!

Kibirlenen hastadır, kibir de hastalıktır. Hem de çok tehlikeli bir hastalıktır. Tedavi olunmazsa hem dünyası hem de ahireti harap olur.

Bizi iki cihan saadetine kavuşturmak için gönderilen Peygamberlere iman etmeyen, karşı çıkan, onlara ezâ ve cefâ çektirenlerin çoğu, kibirlendikleri için bunu yaptılar ve nimetlerden mahrum kaldılar. İman edenlerin çoğu fakir, halk arasında pek itibar sahibi olmayan kimselerdi. Zenginler, makâm, mevki sahibi olanlar tenezzül etmediler ve dediler ki: "Peygamberlik gelse bize gelirdi, bizim şanımız, şöhretimiz daha fazladır!.."

Nemrutları, Firavunları, Ebu Cehilleri ve bunlara benzeyenleri iman nimetinden mahrum bırakan şey, bunların aşırı derecedeki kibirleriydi. Yoksa onlar da; Peygamberimizin ve söylediklerinin hak olduğunu çocuklarını tanıdıkları gibi tanıyorlardı!..

Ebu Cehil'in dayısının oğlu anlatır: "Bir gün onu görmeye gittim, ikimiz yalnız idik. Ebu Cehil'e sordum: 'Sen Muhammed hakkında ne düşünüyorsun? Laf aramızda kalacak, doğru söyle!' dedim. Bana cevap olarak dedi ki: 'Onun dürüstlüğü tartışılmaz. Ona biz Muhammed-ül emin derdik, hem sonra söylediği sözler, beşer kelâmı olamaz, insanlar bu kadar mükemmel söz söyleyemezler!'"

Bu sözleri ondan hiç beklemiyordum, hayretle sordum: "O hâlde ona niçin iman etmiyorsun?"

Bu soruma da şöyle cevap verdi: "Biz bu işe Ebu Talib'in yetiminden daha lâıyk idik. Peygamberlik gelseydi bize gelmeliydi, biz olmalıydık! Ben bu zenginliğimle, bu itibarımla nasıl gider ona teslim olurum, mümkün değil!"

Kureyş'in ileri gelenleri toplandılar ve; "Tehlike haberi yalancından da gelse insanı tedirgin eder. Bu da çok büyük tehlikeden bahsediyor... Cehennemden bahsediyor... Yanmak da çok zor şeydir! Ya doğru söylüyorsa n'olur hâlimiz?.. Biz iyisi mi gidip iman edelim" dediler.

Bir heyet hâlinde Sevgili Peygamberimize geldiler. Dediler ki: "Biz senin davetine icabet etmeye, sana iman etmeye karar verdik; ama bir şartımız var! Sana iman edenlerin çoğu köle ve fakir insanlardır biz onlarla aynı toplulukta oturamayız. Bu, bizim şanımıza yakışmaz, onları kov, bizi kabul et, bizimle sohbet et!"

Bu teklifi Peygamber Efendimiz reddetti. İkinci bir teklif arz ettiler, dediler ki: "Bir gün bizi huzuruna kabul et, bir gün de onları!"

Bu teklif de hoş karşılanmadı, "ama, bir müddet böyle olsun, belki ileride bu kibir ve inatlarından vazgeçerler" ümidi ile Sevgili Peygamberimiz kabul buyurdular.

"Günlerimizi tespit edelim bir kâğıda yazalım, biz hangi günler geleceğiz?" dediler. Âlemlere rahmet olarak gönderilen zat kâğıt istedi. Henüz kâğıt gelmeden Cebrâil aleyhisselam geldi ve Rabbimizin emrini bildirdi. Buna razı olmadığını bildiren âyet-i kerimeyi okudu. Meâlen;

(Sabah akşam Rablerini çağıran, ona dua eden, onun rızasını isteyenleri huzurundan kovma!) buyuruluyordu.

Böylece; cepleri fakir, fakat gönülleri zengin olanlar huzur-ı saâdetde kaldılar, kibir kumkumaları ise defolup gittiler...

Kaynak: Türkiye Gazetesi Arşivi 18 Aralık Bizim Sayfa